

ת"פ 51927/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 51927-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ 9071-19-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופט טל ענר המאשימה נגד הנאשם	מדינת ישראל פלוני
-----------------	--	----------------------

גזר דין

1. הנאשם הורשע ביום 9.5.2023, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: באישום הראשון - עבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); באישומים השני והשלישי - עבירת הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק העונשין.
2. בנוסף, לבקשת הנאשם, צורף תיק נוסף מבית משפט השלום ברמלה (ת"פ 9071-11-21) בו הורשע הנאשם, גם כן לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

הכרעות הדין

3. בהכרעת הדין קבעתי (בנוגע לאישום הראשון) כי ביום 17.2.21 תקף הנאשם בביתו את אשתו דאז (להלן: המתלוננת) בכך שאחז בחולצתה וחבל בפיה. לאחר מכן הושיב אותה על הספה, תפס בחוזקה בידיה ולא אפשר לה לקום. בהמשך נעל את הדירה, לקח מהמתלוננת את מכשיר הטלפון והיכה אותה בידה השמאלית. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם סימן כחול בידה. על כך הורשע הנאשם בעבירת **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה**.
4. באשר לאישום השני נקבע כי הנאשם העביר לבנו מכתב הממוען למתלוננת בו התבקשה שלא להגיע לעדות ושלא לסבך את הנאשם. בהמשך לכך, בנו של הנאשם שלח למתלוננת מסרונים בהם נאמר שהנאשם מבקש שלא תגיע לדיון, וכן העביר לה התכתבות ביו לבין הנאשם. באשר לאישום השלישי נקבע כי הנאשם התקשר לעדה בשם חנה וביקש ממנה שלא להגיע לבית המשפט למסירת עדות. על כך הורשע הנאשם **בשתי עבירות**

שלהטרדת עד.

5. במסגרת התיק שצורף (ת"פ 9071-11-21) הורשע הנאשם בעבירת **איומים**: לאחר דיון משפטי בבית המשפט המחוזי ביום 24.6.2021, מחוץ לאולם בית המשפט, אמר הנאשם למאבטח: **"זה שבית המשפט הרחיק אותי מהבית, זה לא אומר שאני לא יכול להרוג אותה בחוץ"**.

טיעונים לעונש

6. בטיעונה לעונש טענה המאשימה כי מדובר בנאשם אלים, אשר פגע בשלמות גופה ושלוות נפשה של המתלוננת והטריד אותה ואת העדה חנה במטרה למנוע מהן להעיד. לדבריה, מדובר באדם שאינו נרתע מהמשטרה ומבתי המשפט ואינו בוחל באמצעים כדי לפגוע במתלוננת ולהימנע מלתת על כך את הדין. עוד היא מוסיפה כי בתצהיר נפגעת העבירה (טל/1) מציינת המתלוננת כי מאז שאמר הנאשם כי לא יהסס לרצוח אותה ברחוב, היא חוששת לחייה. לטענת המאשימה, בפסיקה נצפית מגמת החמרה בעבירות אלימות, בייחוד כאשר הן מלוות באיומים המתגבשים למעשי אלימות. לפיכך, המאשימה מבקשת להחמיר בעונשו של הנאשם ועותרת בתיק הנוכחי למתחם שינוע בין 15 ל-30 חודשי מאסר, ובתיק המצורף למתחם הנע בין שלושה ל-12 חודשי מאסר.

7. המאשימה מדגישה כי הנאשם ניהל משפט, לא חסך את העדויות ואף ניסה למנוע מהעדות להעיד, עוד היא מציינת כי הוא אינו לוקח אחריות על מעשיו החמורים ואינו מבין את הפסול במעשיו, מה שמצביע על רמת מסוכנות גבוהה ממנו. עוד מציינת המאשימה את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת ועותרת לענישה ברף העליון של המתחם: 30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

8. כראיה לעונש הוגשה הצהרה של נפגעת העבירה: המתלוננת ציינה כי היא חוששת לחייה מאז היום בו הנאשם איים עליה. המתלוננת כתבה כי בזמן האירוע מיום 17.2.21 **"עברה בי המחשבה ... שעכשיו אני מסיימת את חיי"**.

9. ב"כ הנאשם סבור כי עתירת המאשימה אינה מידתית ואינה נתמכת בפסיקה. לדבריו מדובר באירוע שאינו חמור, החבלה נגרמה מאחיזה ביד המתלוננת, ולא במכה מכוונת או תוך שימוש בחפץ וכד'. בנוגע לעבירות מסוג 'הטרדת עד' טוען ב"כ הנאשם כי הדבר נובע מאי ידיעת החוק ולא מתוך כוונה לשבש הליכים. בנוגע לתיק הנוסף, מציין ב"כ הנאשם כי מדובר באמירה שנאמרה לאחר דיון סוער בדרך החוצה, לפני כשנתיים. מאז, נפרדו בני הזוג, הדירה נותרה בבעלות המתלוננת והנאשם עבר להתגורר עם אמו. כיום הילדים גדולים, אין שום קשר בין בני הזוג ולדבריו לא יהיה. בסיכום עתר הסניגור למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי עבודות שירות.

10. הנאשם טען שהמתלוננת הסכימה לביטול התיקים מאחר ש"היא יודעת שלא נעשה לה משהו חמור" (עמוד 43, שורה 31 לפרוטוקול). הנאשם עמד על קשייו ומסכת חיו המורכבת וביקש לא להטיל עליו עונש שיפגע במקום עבודתו.

11. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש הגיש הנאשם, מבלי ליטול רשות, מכתב מן המתלוננת הנושא את התאריך 6.6.23. במכתב זה מבקשת המתלוננת "לא להטיל עליו עונש, ואם זה לא אפשרי, להקל מאוד בעונשו של הנאשם".

דין והכרעה

12. מתחם הענישה ייקבע כתמיד, ועל פי הוראות החוק, בהתאם לעיקרון ההלימה תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בדעתי לקבוע מתחם ענישה אחד לשלושת האישומים, ומתחם ענישה נפרד לעבירת האישומים בתיק שצורף.

13. הנאשם פגע בעבירות התקיפה והאישומים שביצע בשלמות גופה, בטחונה, כבודה ושלוות נפשה של המתלוננת. בעבירות הטרדת העד פגע הנאשם בטוהר ההליך השיפוטי ובערך של בירור האמת. זאת, לצד פגיעה נוספת במתלוננת.

14. בפסיקה הודגש לא אחת כי עבירות המבוצעות בתוך התא המשפחתי נתפסות כבעלות חומרה יתירה, המצדיקה ענישה מחמירה: "למרבה הצער, לאחרונה רבו מקרי האלימות נגד נשים, בפרט בתוך מערכת היחסים הזוגית. תופעה חמורה זו יש להוקיע מכל וכל. הגינוי החברתי צריך למצוא ביטוי מעשי בענישה מחמירה ומרתיעה ביחס למי שהורשעו בעבירות מין ואלימות כלפי בנות זוגם" (ע"פ 8136/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.5.2020).

15. בענייננו עבירת התקיפה המיוחסת לנאשם אינה ברף חומרה גבוה במישור התנהגותו הפיזית של הנאשם - תפיסה כוחנית בזרוע במשך שעה וחצי, שהותירה "סימן כחול", אחיזה אלימה בחולצתה ממנה נפגעה המתלוננת בסנטר (אם כי יצוין שעל פי עדותה הפגיעה בפניה לא הייתה מכוונת), ומכה ביד. עם זאת הפגיעה במתלוננת לא הייתה פעוטה. כך התרשמתי מעדותה בפניי, בה זכר האירוע עדיין ניכר בה, וכך נכתב גם בהצהרתה טל/1, בה תיארה את הפחד והבהלה שאחזו בה כאשר הנאשם לפת אותה זמן ממושך בניגוד לרצונה והיא הרגישה חסרת הגנה. עיקר הפגיעה במתלוננת באירוע זה אינו בסימן הכחול שנותר על זרועה אלא בתחושת ההשפלה וחוסר האונים שחוותה במשך זמן לא קצר.

16. רמת הענישה המקובלת בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה מגוונת ותלויה כמובן בנסיבות כל מקרה ומקרה. להלן שתי דוגמאות מני רבות לרמת הענישה המקובלת:

רע"פ 3077/16 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2.5.2016) אירוע יחיד של תקיפת בת זוג, בו דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל-14 חודשי מאסר.**

עפ"ג (מחוזי מרכז) 1616-12-20 **פיקדו נ' מדינת ישראל** (15.2.2021) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות באיומים ותקיפה סתם בכך שתפס בשערה של בת זוגו, משך ובעט בה. שכנה שהבחינה במתרחש צעקה לו שיחדל ממעשיו והוא איים עליה בתגובה. בהמשך זרק הנאשם טלפון על המתלוננת ותפס בידה. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש הולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות על דרך של עבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.**

17. הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות הטרדת העד אף היא ממשית, בפרט באישום השני בו לא "הסתפק" הנאשם בפנייה לקונית לא למסור עדות, באישום זה הנאשם לא היסס להעלות הדברים המופנים למתלוננת על הכתב, וכן פירט את גרסת הכזב שהתבקשה המתלוננת לספר - דהיינו ניסה להדיח את המתלוננת למעשה שיבוש אקטיבי. בנוסף העובדה שהנאשם פנה לעדה נוספת (האישום השלישי), מעידה על תעוזה וחזרתיות במעשים. למעשה, חסד נעשה עם הנאשם בבחירת העבירה המיוחסת לו שכן התיאור העובדתי של מעשיו היה עשוי לגבש גם עבירת הדחה או שיבוש.

18. לענין עבירת הטרדת עד, בפסק הדין הידוע בעניין בלזר (ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 133 (1991) נפסק: "**הרי מובן, כי בסכסוך פלילי או אזרחי ... אסור להפעיל כל אמצעי וכל תכסיס כדי להביא לשינוי עמדת היריב או עדיו, ועיקרו של דבר, אם כבר החלה חקירה רשמית על פי דין, אסור לסובב את העד בפעולות לחץ ובהטרדות, גם אם הדבר עשוי להביא לתוצאה המקווה, היינו לשינוי עמדת העד. דיני העונשין מגנים על האינטרס הציבורי, המתבטא בחתירה לבירור נאות של האשמות פליליות בצינורות הרשמיים הניטראליים, המקיימים אותה שעה את החקירה או את המשפט.**"

19. כאשר עבירה זו עומדת לבדה נקבעים על פי רוב מתחמי ענישה שבתחתיתם מאסר מותנה (ר' לדוגמה ת"פ (ראשל"צ) 8871-11-16 **מדינת ישראל נ' ליאור זונה** (פורסם בנבו, 27.9.2017); ת"פ (ראשון לציון) 17269-04-16 **מדינת ישראל נ' וואלפא** (פורסם בנבו, 29.4.19)). בענייננו נעברה העבירה פעמיים ומשקלה במתחם הענישה הכולל ייקבע בהתאם.

20. גם לעבירת האיומים מתיק הצירוף פן חומרה מיוחד: איום ברצח, שמושמע בפני מאבטח בתוך מבנה בית המשפט, מיד לאחר סיומו של דיון משפטי, מעיד על היעדר עכבות של משמיע האיום ועל כך שנשקפת ממנו מסוכנות. מדובר בעבירה נפוצה ביותר שאין צורך לגביה בהפניה נרחבת לפסיקה. כעוגן לעיצוב המתחם ניתן להסתייע למשל ברע"פ 149/19 **קובי פפיאשוילי נ' מדינת ישראל**, בו נדחתה בקשת רשות ערעור ואושר אגב כך מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט העליון עמד על מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלימות במשפחה - לרבות מילולית.

21. בסיכום בינים, בהתאם לעיקרון ההלימה ותוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם לשלושת האישומים בכתב האישום נע בין 9 חודשי מאסר (שניתן במקרים מתאימים לרצות בעבודות שירות) לבין 15 חודשי מאסר.**

בתיק הצירוף, מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר (שניתן במקרים מתאימים לרצות בעבודות שירות) לבין 10 חודשי מאסר.

22. בהיעדר עילה לסטות מהם לכאן או לכאן, נותר לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמי הענישה. לחובת הנאשם עומדת העובדה שניהל משפטי הוכחות בשני התיקים, לא קיבל אחריות על ביצוע העבירות, ולא חסך מהמתלוננת את מעמד העדות, שהיה קשה עליה. בנוסף לנאשם הרשעה קודמת אחת בעבירת איומים, אך מדובר באירוע מאוחר לאירועים שגזר דין זה עוסק בהם, וכן 2 הרשעות שהתיישנו.

23. לקולא אציין כי בני הזוג התגרשו, אין לנאשם קשר על המתלוננת ולא ידוע על אירועי אלימות נוספים. בנוסף נלקחו בחשבון העובדה שמדובר באדם לא-צעיר שמעולם לא ריצה עונש מאסר, וכן נסיבותיו האישיות לאחר שהתגרש ועזב את הבית, קשייו הכלכליים ועוד.

24. לעובדה שהמתלוננת, במכתבה האחרון, ביקשה להקל בעונשו של הנאשם - יש משקל מוגבל. ראשית, בית המשפט אמון על גזירת הדין בהתאם לעקרונות הבניית שיקול הדעת בענישה. בנוסף, וכאן העיקר, לנפגעי עבירות אלימות במשפחה יש לעיתים קרובות רגשות סותרים כלפי הפוגעים, ומערך סמוי של שיקולים מנחה אותם. מדובר, אחרי הכל, בשותפה לחיים של המתלוננת עשרות שנים, אב ילדיה, ואך טבעי שרגשות הפגיעה והמאוימות עליהם סיפרה ב-ט/ל1 יימהלו ברגשות דאגה ואף רחמים על הנאשם. התחשבתי בעמדה אחרונה זו של המתלוננת בהחלטתי שלא להורות לנאשם לפצותה.

25. הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לקולא ולחומרא, לצד שיקולי הרתעה שקיימים תמיד בסוג זה של עבירות, כמו גם בעניינו הספציפי של הנאשם שהתרשמתי ישירות, ולא לטובה, ממזגו (ר' פסקה 12 להכרעת הדין) - כל אלה הביאוני למסקנה שיש לגזור את הדין בתחתית החלק המרכזי של מתחמי הענישה שקבעתי.

סיכום

26. לאור האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. **12 חודשי מאסר בפועל** בניכוי ימי מעצרו בתיק זה לפי רישומי שב"ס.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 30.7.23 בשעה 1:00 בבית מעצר "ניצן" או במקום אחר עליו יורה שב"ס ככל והנאשם יפנה להליך של מיון מוקדם.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי**, לבל יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות נגד בן משפחה, לרבות איומים.

ג. **4 חודשי מאסר על תנאי**, לבל יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה על סימן א' בפרק ט' לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז, תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד סיוון תשפ"ג, 13 יוני 2023, בהעדר הצדדים.